

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 368/2021
06.04.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Јасмине Васовић и Биљане Синановић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др, због кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтевима за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Мирослава Ристића, и браниоца окривљеног ББ, адвоката Драгана Миловановића, поднетим против правноснажних пресуда Вишег суда у Нишу Кж.1 бр 53/20 од 08.06.2020. године и Апелационог суда у Нишу 11 Кж3 26/20 од 30.11.2020. године, у седници већа одржаној дана 06.04.2021. године, једногласно донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног ББ, адвоката Драгана Миловановића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Нишу Кж.1 бр 53/20 од 08.06.2020. године и Апелационог суда у Нишу 11 Кж3 26/20 од 30.11.2020. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног ББ, адвоката Драгана Миловановића и у целисти захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Мирослава Ристића **ОДБАЦУЈУ** као недозвољени.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу 4К-354/2019 од 10.10.2019. године, окривљени ББ и АА, ослобођени су од оптужбе да су извршили по једно кривично злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. Кривичног законика и одређено је да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда.

Пресудом Вишег суда у Нишу Кж.1 бр 53/20 од 08.06.2020. године, усвојена је жалба Основног јавног тужиоца у Нишу и пресуда Основног суда у Нишу 4К-354/2019 од 10.10.2019. године преиначена па су окривљени ББ и АА оглашени кривим да су извршили по једно кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. Кривичног законика и изречена им је условна осуда, тако што им је утврђена казна затвора у трајању од по 6 месеци са временом проверавања од 1 године. Окривљени су обавезани да снесу трошкове кривичног поступка и да плате суду по 5.000,00 динара на

име паушала у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, док ће о висини осталих трошкова кривичног поступка суд одлучити посебним решењем.

Пресудом Апелационог суда у Нишу 11 КжЗ 26/20 од 30.11.2020. године, одбијене су као неосноване жалбе бранилаца окривљених ББ и АА и пресуда Вишег суда у Нишу Кж.1 бр 53/20 од 08.06.2020. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтеве за заштиту законитости благовремено су поднели:

- бранилац окривљеног АА, адвокат Мирослав Ристић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) Законика о кривичном поступку, са предлогом да се захтев за заштиту законитости поднет против другостепене и трећестепене пресуде усвоји;

- бранилац окривљеног ББ, адвокат Драган Миловановић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 3) и 9) Законика о кривичном поступку и повреде закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев за заштиту законитости, побијане пресуде укине и предмет врати на поновни поступак и одлучивање или да побијане пресуде преиначи и окривљеног ББ ослободи од оптужбе за кривично дело из члана 359. став 1. Кривичног законика.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног ББ, адвоката Драгана Миловановића Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП) и у седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и бранилаца окривљених, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих су захтеви за заштиту законитости поднети, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног ББ, адвоката Драгана Миловановића је неоснован у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, док је у преосталом делу као и у целости захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Мирослава Ристића недозвољен.

Бранилац окривљеног ББ, адвокат Драган Миловановић, је у поднетом захтеву за заштиту законитости указао на учињену битну повреду одредбе кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП и у образлагању наведене повреде навео да је окривљеном оптужним актом Основног јавног тужиоца у Нишу ЗКТ бр 1404/14 од 14.08.2015. године стављено на терет да „...није у складу са чланом 180. Закона о планирању и изградњи донео решење којим би затворио градилиште и предузео законом предвиђене мере за затварање градилишта у улици ...бб...“ док је у изреци пресуде Вишег суда у Нишу Кж.1 бр.53/20 од 08.06.2020. године утврђено да „...није у складу са одредбом члана 181. Закона о планирању и изградњи донео решење којим би наложио затварање градилишта и предузео законом предвиђене мере за затварање градилишта у улици ...бб...“, на који начин је по оцени браниоца прекорачена оптужба и учињена наведена повреда Законика о кривичном поступку. Овакве наводе из захтева

за заштиту законитости браниоца окривљеног ББ, Врховни касациони суд оцењује неоснованим из следећег разлога:

Одредбом члана 420. став 1. ЗКП прописано је да се пресуда може односити само на лице које је оптужено и само на дело које је предмет оптужбе садржано у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници. Дакле, између оптужбе и пресуде мора да постоји идентитет и подударност у погледу субјективне и објективне истоветности дела.

Прекорачење оптужбе би подразумевало измену чињеничног описа радњи извршења кривичног дела описане у оптужном акту и то додавањем више криминалне активности и веће криминалне воље окривљеног, којима се отежава положај окривљеног у погледу правне оцене дела или кривичне санкције.

У конкретном случају, по налажењу овог суда, чињенични опис у изреци пресуде Вишег суда у Нишу остао је у границама чињеничног описа из оптужног акта, односно у границама оних чињеница и околности на којима се оптужба заснива, па није повређен објективни идентитет оптужбе и пресуде на штету окривљених, јер је Виши суд на основу радњи које су предузели окривљени (недоношење решења о затварању градилишта и др.) које су идентичне и у оптужници и у пресуди, само технички исправио нумеричку ознаку бланкетне норме која је прекршена, на који начин није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 348. став 1. тачка 9) ЗКП на коју се неосновано овим захтевом указује.

Даље у поднетом захтеву за заштиту законитости указује се да нижестепеним пресудама није утврђено да је окривљени ББ прибавио какву корист већ му је стављено на терет да је инвеститору омогућио да настави радове и да се против њега не води поступак за привредни преступ чиме по наводима браниоца, није прибављена корист. Осим тога код окривљеног није постојао ни умишљај за извршење овог кривичног дела имајући у виду чињеницу да је на састанку свих грађевинских инспектора од стране тадашњег градоначелника Ниша добијен изричит налог да се у извесном смислу толерише инвеститорима. Оваквим наводима браниоца иако се нумерички означава да је тиме учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, због које је подношење овог ванредног правног лека дозвољено, суштински се износи сопствена верзија догађаја, врши анализа и оцена изведених доказа те указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и повреду закона из члана 440. ЗКП.

Такође, бранилац окривљеног ББ је у поднетом захтеву за заштиту законитости указао и на непрописан састав суда и учињену битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 3) ЗКП.

Бранилац окривљеног АА, је у поднетом захтеву за заштиту законитости указао да је изрека побијане одлуке неразумљива, противречна сама себи и разлозима одлуке и да нису наведени разлози о одлучним чињеницама, а наведени разлози су нејасни и противречни, на који начин је у нижестепеним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП. Поред тога указао је и на погрешне наводе суда да окривљени АА противно одредби тадашњег члана 176. став 1. тачка 1. Закона о планирању и изградњи није предузео законом предвиђене мере

за затварање градилишта и да није против привредног друштва „ВВ“ д.о.о. из ... и одговорног лица поднео пријаву за привредни преступ из члана 203. став 1. тачка 1. и става 2. Закона о планирању и изградњи, занемарујући да овај закон није ни важио у време када је окривљени АА радио на предмету и не сагледавајући поступање инспекције у специфичним условима градње када би затварањем градилишта и доношењем решења о уклањању изведених радова било онемогућено извођење радова на заштити суседних објеката и јавних површина (тротоара и улице). Оспорио је и чињеницу да је окривљени својим чињењем прибавио било какву корист инвеститорима, с обзиром да су наставили са градњом објекта без грађевинске дозволе... на који начин бранилац указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреду закона из члана 440. ЗКП.

Одредбом члана 485. став 4. ЗКП таксативно су набројане повреде закона које могу бити учињене у поступку пред првостепеним и жалбеним судом, а које представљају разлоге због којих окривљени преко браниоца може поднети захтев за заштиту законитости – члан 74, члан 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3. и 4. ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП који прописује разлоге због којих окривљени односно његов бранилац сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања из члана 440. ЗКП, нити битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 3) ЗКП и члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП то је Врховни касациони суд захтеве за заштиту законитости у тим деловима оценио као недозвољене.

Из напред изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези члана 485. став 4. ЗКП одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.

Председник већа – судија
Бата Цветковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић